

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Voluisse quide[m] Deum ordinariè hominibus futura esse incerta;
sæpe tamen etiam profuisse, vt de hora mortis certiores redderentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

quesiuit à circumstantibus, quid hoc esset? Mox quidam ingrediens, & requisitus de sonitu campanarum, respondit, Abbatem S. Iacobi modo esse defunctum, & pro eo pulsationem fieri tam solemnem. Illico recordatus Præpositus, quadragesimam diem esse, qua se citatum, coram summo iudice, audierat ab Abbate, consternato animo, dixit suis, citò videte, quid faciam, mortuus ego sum: comparere me hodie summi iudicis conspectibus oportebit. Nec mora, post verba hæc, cum balneum egredi festinaret, in astantium manibus, cum diro eiulatu, & vocibus, expirauit; ibi procul dubio respondere compulsus, ubi causarum strepitus cessant, iurisperitorum aduocatio conticescit; ubi nec preces, nec precium liberabunt, ubi nec interlocutoria iudicis sententiam protelabunt. Clarè hinc perspicitur, etsi iudices, in hoc Mundo, officio suo defint, non tamen deesse Deum, qui iudicet; eumque Præpositis, ac Principibus longè esse potentiorum.

Socrates sapientiæ, apud profanos, simulachrum, teste Xenophonte ac Eusebio, hanc pronunciauit sententiam, cognitionem futurarum rerum, que in potestate Dei sunt, non esse hominibus procurandam: neque enim posse homines eas res cognoscere, nec Deo gratum esse, si que ille occultauit, ea mortales velint nimis studiè curiosè cognoscere. Immo & ipse Christus, cum discipuli eius curiosa interrogarent, dicentes: Quando hæc erunt? ad quæstionem hanc non respondit, statim ad signa aduentus sui transgressus: alia autem vice, apertè dixit: Non est vestrum, nosse tempora vel momenta, que Pater posuit in sua potestate. Abdita nimirum, & soli Deo reseruata huiusmodi euentorum cognitio est, quæ ex libera vel Dei, vel etiam hominum pendent voluntate. Quis nostrum docere audeat, vel se scire præsumat, quod Deus ille magister, nec eos discipulos docuit, à quibus presentibus interrogatus est presens; nec illi tunc sancti magnique doctores Ecclesiam docere potuerunt? Ita planè est, si de ordinario agendi modo loquamur. Extra ordinem, si nulli eiusmodi futura præsciuerunt, quid erit de Prophetis sentiendum? Quemadmodum igitur Prophetis, ita etiam multis alijs Deus futura quædam reuelauit; immo & ipsas mortes, ac horam mortis eorum: vt

XI.

Xenophon. lib. de dictis & factis Socratis. Euseb. l. 14. de Præpar. c. 4. Matth. 24. 4.

Act. 1. 7.

S. Augustin. epist. 80.

S. Greg. l. 4. dialog. c. 36. Ib. cap. 16. & homil. 38. in Euang. Rupert. in c. 12. Matth. 5.

Hieronym. Domini aduentu, nec pij habeant caussam remissionis, impij secu-
epist. 7. rioris vitæ: profuit tamen etiam multis, horam mortis ipsis antè
fuisse denunciata. Sic enim vel metu acti peccata retractauerunt:

Supra §. IX. quod, paulò supra, Comiti Hannoniæ ostendimus contigisse. Quin
illis quoque ipsis, ad certum diem, ex instinctu Dei, in iudicium
diuinum citatis, ad maiorem confusionem, damnationemque ce-
det, si citati, se non corrigant, sed emendationem de die in diem

Supra §. X. differant, quod supra memorato Præposito euenit, qui serò nimis
dixit: *Cirò videte, quid faciam, mortuus ego sum*, hoc est, tam certò
moriturus, ac si iam mortuus essem. O stulte, citiùs videre de-
buiſſes, quid tibi esset faciendum. Serò mortem fugit, qui iam
mortuus est; nec potest iudicium declinare, qui iam astat tribu-
nali. In nulla re vel malitia hominum pertinacior, vel bonitas
Numinis clementior potest demonstrari, quàm cum demonstra-
tur, homines sibi malè conscios, etiam de die mortis, à benigno
Deo, per sanctos, admonitos, tamen in malitia, perstitisse. Neque
neceſſe est, cuiſcemodi citatores miraculis claros haberi; satis est,
si sint in ea re innocentes, in qua iniuste patiuntur.

XII. Menuercum decimum Paderbornensem Episcopum, An-
no 1003. quidam Monachus Corbeiensis, Boso nomine, graui cõ-
tumelia affecerat. Cum enim Menuercus collapsam Monasterij
Corbeiensis disciplinam, in pristinum vellet nitorem reuocare,
post Walonem Abbatem loco motum, Boso sacrarij custos vestes
sacras negauit, & quæ attulerat Præsul, ab ara, proiecit; moni-
tusque sapius, grauiùsque, proteruè obstinavit. Episcopus, pro
tanta iniuria, nihil aliud reposuit, quàm vt diceret: *Redditurum
Altissimo facti rationem*. Quod ipsum vel conscientia Monacho
dictauerat. At verum est: *Perversi difficile corriguntur*. Quare etiã
Monachus iste prædictionem flocci pendens vaticinium pariter
atq; Episcopum cachinno exceperit. Sed & iste risu dolore fuit mis-
cendus, imò finiendus. Nam Episcopo diem suum passo defuncto-
que, Monachus, cum nihil morbi prorsus sentiret, ea ipsa, qua Epi-
scopus, hora, expirauit. Litigabant de iuribus Ecclesiarum suarum,
& Saxonix decimis, tempore Henrici IV. Burchardus Halber-
stadiensis Episcopus, & Mehingerus Abbas Herfeldensis. Cum
nullus cedere vellet, nullus litem amittere; arbitriũ eius in Deum
traiecerunt, se se inuicem ad Dei tribunal euocantes. Die dicta,
vterque repente è vita discessit. Vter lite ceciderit, in occulto est,
illud

XII.

Cranzius l. 4.
Metropol. c.
4. Gotſchal-
cus serm. 16.
part. æstiu.

Eccles. 1. 15.

In Analib.
Boiorum l. 4.
& Lambert.
Schafna-
burgenſis.